

var nogen, Deres Ansigt mindede mig om. Jeg huskede dengang ikke paa, hvad Deres Moder var født. Først bagefter gik det op for mig, at det var de Thorsenske Træk, jeg havde genkendt. Nu er det, som om jeg ser Deres Bedstefader lyslevende for mig. Ja, ham har De rimeligvis ikke kendt. Han var en herlig Mand, munter og livsglad indtil sin Dødsdag, altid levende interesseret for alt, hvad der skete omkring i Verden. Hans gæstfri Hjem var til megen Velsignelse i den lille Smaastad, og Deres Moder var Sjælen i Ungdommens uskyldige Forlystelser. Ak ja! De lykkelige Dage! — Jeg husker saadan engang i Juleferien, der skulde være Maskebal paa en Proprietærgaard en Milsvej fra Byen, og alle vi unge Mennesker havde faaet Indbydelse og glædede os naturligvis forfærdelig. Saa skulde det netop ske, at det den Eftermiddag faldt ind med en forrygende Snestorm. Det blev et Knog og Fog, saa ingen turde vove sig afsted, og der var jo almindelig Fortvivelse. Saa, bedst som vi alle sidder trøstesløse inden Døre, hører vi Kaneklokker og Piskesmæld i Gaden, og da vi løber til Vinduerne . . . hvem ser vi andre end Kirstine Thorsen paa Vej til Ballet. Hun havde ikke villet høre Tale om at blive hjemme. Hun havde tilsidst erklæret, at dersom Ingen vilde køre hende, spaserede hun derud tilfods i sine hvide Strømper. Saa fik naturligvis ogsaa vi andre Mod, og det lidt forvovne Eventyr spændte saamænd meget lykkeligt af, og vi morede os allesammen vidunderligt.“

„Undskyld,“ afbrød Per lidt forlegen. „Pastoren maa sikkert tage fejl. Det kan ikke have været min Moder.“

„Men er De da ikke en Søn af afdøde Johannes Sidenius?“

„Jo.“

„Og hed ikke Deres Moder Kirstine? Og var hun ikke en Datter af Distriktslæge Eberhard Thorsen i Vejle?“

„Jo.“

„Ja, men saa kan jeg jo ikke tage fejl!“

„Min Moder havde vist en Søster.“

„Aa, stakkels Signe, ja! Ak nej, hun var svag og sygelig og døde allerede som ganske ung. Deres Moder derimod var den blomstrende Sundhed selv, ikke høj af Vækst jo, men fin og